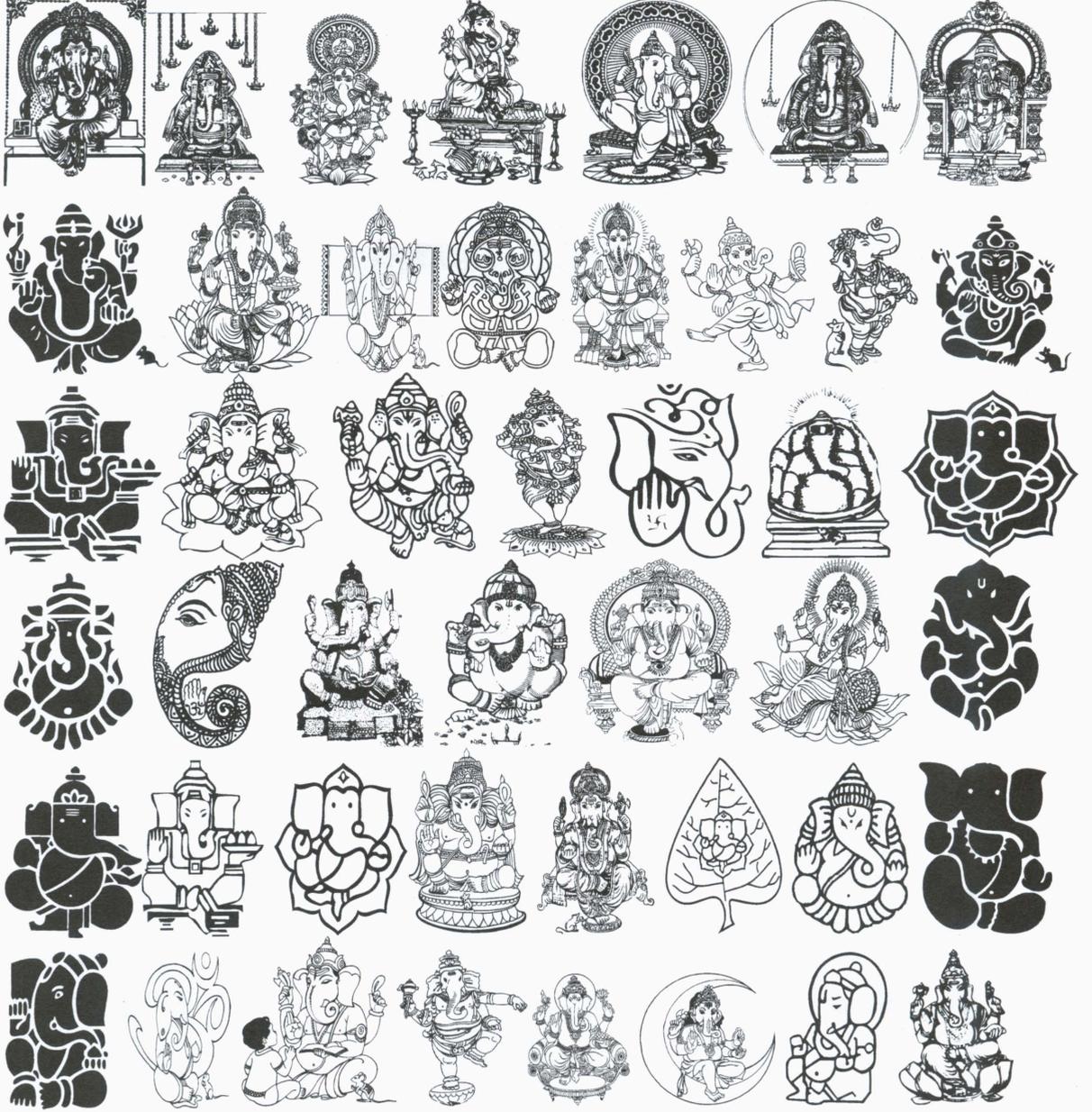

Path to Dharma

தர்ம நெறி (Dharma Neri)

70

Sri Sankar Publications

Kshethra Vinayaka Temple, Sri Munneswaram, Chilaw, Sri Lanka.

கேஷத்திர (வயல்) விநாயக ஆலயம், ஸ்ரீ முன்னேஸ்வரம், சிலாபம், ஸ்ரீ லங்கா.

Author - B.S.Sarma

October

2013

ஒக்டோபர் (புரட்டாசி/ஐப்பசி)

Editorial

'Path to Darma' the monthly magazine, published by Kshethra Vinayaka Temple, Sri Munneswaram, Chilaw, Sri Lanka, is presenting the 70th issue this month. The main intention of this magazine is to converse the perceptions linked to Hinduism and its ceremonial rituals, customs and dharma, to the anxious readers.

The elucidation and investigation from the readers are appreciated.

B.Sivaramakrishna Sarma,
Kshethra Vinayaka Temple,
Sri Munneswaram, Chilaw, Sri Lanka.,October, 2013

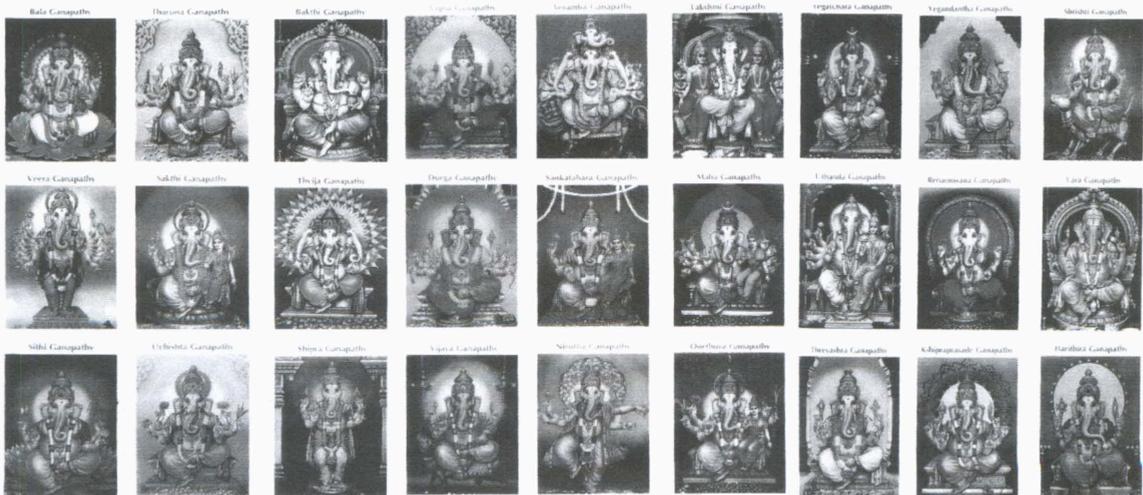
விநாயகர் காப்பு

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுதின் றேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

உலகெலாம் உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்இ
அலகில் சோதியன் அம்பலத்தாடுவான்
மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

யான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின்
ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந் தானே.
(-10ம் திருமுறை திருமந்திரம் (திருமுலர் அருளியது)

காலங்கள் தோறும் இந்து சமயம் - Hinduism through ages

வேதகாலம் (கி.மு 2000- கி.மு 1400) இக்காலத்தில் எழுந்த வேத இலக்கியம் நான்கு தொடர்ச்சியான கட்டங்களையுடையது. அவையாவன சம்ஹிதைகள் அல்லது மந்திரங்கள், பிராமணங்கள், ஆரண்யங்கள். உபநிடதங்கள் என்பன. சம்ஹிதைகள் என்பன தெய்வங்களைப் புகழ்ந்து போற்றிப்பாடப்பட்ட பாடல்கள். இந்துகளின் தர்மம் பற்றிய நம்பிக்கைகள், கர்மம் பற்றிய நம்பிக்கைகள் யாவும் வேதமந்திரங்களிலிருந்தும் ரிதம் அல்லது பிரபஞ்ச ஒழுங்கு முறையிலிருந்தும் முதலில் தோன்றின. கடவுளர் இப்பிரபஞ்ச ஒழுங்குமுறைக்கு பாதுகாவலராக இருந்தனர். எனவே அக்கடவுளர்களுக்கு சாந்தியுண்டாகும் கிரிகைகள் மூலம் வேள்வி செய்து பலிகொடுத்தல் என்பது வழக்கிலிருந்தது. இதற்கான குறிப்புக்கள், சம்ஹிதைகளைத் தொடர்ந்து பிராமணங்காலத்தில் அடுத்து வெளிவந்தன. இவைகளிலும் யாகங்களுக்கு வேண்டிய நுணுக்கமான அர்த்தத்துடன் நடைமுறை நுட்பச்செயல்முறைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

பிராமணங்கள் எழுந்த காலத்தை அடுத்து ஆரண்ணியங்களினதும் உபநிடதங்களினதும் காலம் உதயமாகியது. உபநிடதகாலத்தில் பலியிடுதலாகிய வேள்விகளும், தேவதேவியர்களும் முக்கியமாக கருதப்படாமையால் பின்தள்ளப்பட்டன. பின் முக்கியமிழந்து மறைந்து போயினர். அதன் பயனாக மூலாதாரமாகிய சத்திய நிலையை அறிய வேண்டுமென்ற வேணவா முக்கியத்துவம் பெற்றுவந்தது. தனி ஒருவரின் ஆத்மாவும் ஒருவரையும் சுட்டிக் குறிக்க முடியாத இப்பிரபஞ்சத்தின் மூலமான பிரமத்தை அறிந்து அதனுடன் ஒன்றாய் உடனாகிவிடுகின்ற ஒரேயொரு குறிக்கோள் மட்டும் உபநிடதங்கள் கொண்டிருந்தன.

வேதங்கள் -VEDA

வேதங்கள் தொன்மையான சமயநூல்கள் அவைகள் அருளப்பட்டவை சுருதிகள். இந்துக்களின் வழிபாட்டுக்குரிய போதனைகள் நிரம்பிய பாடல்கள் - ரிக்குகள். அவை மானிடன் மொழியில்

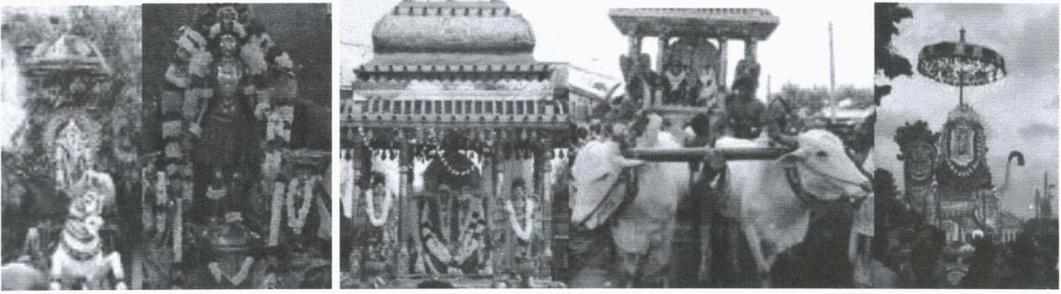
தோற்றம்பெற்ற தெய்வீக வாய்மொழி வார்த்தைகள். எம்மைப் படைத்து எம்மை ஆண்டுகொண்டருளும் தெய்வாம்சமானவை அவை. மந்திரங்களாக சம்ஹிதைகள் முற்பட்டவை முக்கியமான ஆதாரமானவை.

சடங்குகளின் செய்முறைகளும் பிராமணங்களும் ஆரணியங்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. கடைசியாக பிற்சேர்க்கையாக உள்ள தத்துவதரிசனங்களாகிய உபநிடதங்கள் விளங்குகின்றன. வேதங்களில் தோத்திரப்பாடல்களாக உள்ளவை மிகவும் தொன்மைவாய்ந்தவையாகும். ஏனையவை பிற்சேர்க்கையாக எழுந்தவையாகும். இவை வேதப் பாடல்களின் ஒருசில அம்சங்களைக் குறித்தே சொல்லாக்கஞ் செய்யப்பட்டன. சிலவேதப்பாடலின் ஒருரிவரிகளுக்கே பொழிப்புரையாக அமைந்துள்ளன எனில் அவைகளின் மொழியாற்றல் வியக்கத்தக்கதாகும்.

பிரமதேவரால் குருசிஷ்ய முறையில் அடியொற்றி வாய்மொழியாக அருளப்பட்டு வந்தது. எழுதப்படாததால் வேதம் எழுதாமறை எனப் பெயர் பெற்றது. எழுதாமறையாகையால் ஒருசில மறந்தும் விலக்கப்பட்டும் இருக்கலாம் எனக்கருதப்படுகிறது. எனினும் நிலைத்து வாய்மொழியாக தொடர்ந்துவந்தவை தொன்மையானவை என்பதால் இன்றும் தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கின்றன. அவை இன்று எழுத்துருவம் பெற்று அச்சில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. எனினும் இன்றும் "சுருதி" என்றே வேதங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. அநேகமாக வடமொழியில் பாஷையில் தேவகதரிசி லிபியில் எடுதப்பட்ட மந்திரங்களாகிய தோத்திரப்பாடல்களைத் தம்மகத்தே வேதங்கள் கொண்டுள்ளன. அவை பலதுறை சார்ந்த விடயங்களையும் காலூன்றியுள்ளன. அவை நாளாந்த வாழ்க்கையின் சுளிவு, நெளிவுகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் கொண்டு, ஏனைய சமய இலக்கியங்களிலும், நூல்களிலும் அடிப்படையாக இடம்பெற்று உள்ளன. அத்தகைய நூல்களும் புனிதமானவைகளாகவே கருதப்படுகின்றன. அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட நிலையில் எமது அறிவு பல குறைப்பாடுகளுக்கு உரியதாய் அடிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நான்குவகையான குறைகள் ஆத்மாவிடம் நிலைத்திருக்கின்றன. தவறு செய்தல், பொய்தோற்றமான மாயையில் ஆழ்ந்து போதல், ஏமாறுதல் வஞ்சித்தல் முற்றறிவு இல்லாமை என்பன எமக்கு இயல்பாக அமைந்த மனஅழுக்குகள். இவை ஞானமாகிய முற்றறிவை பூரண ஞானத்தை அடைய முடியாதவாறு எம்மைத் தடுக்கின்றன. ஆகையால் நாம் வேதங்களை அதன்படியே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம்.

வேதங்கள் "அளபெளருறு சேயம்", அதாவது மனிதமுயற்சியால் தொகுக்கப்பட்டவையல்ல என வழங்குகின்றோம். இறைவனால் அருமைப்பட்ட அவை ஆன்மீகப் பரவெளியிலிருந்தே மேன்மையான தெய்வீக அருளாளர்களாகிய தேவர்களால் வாய்மொழியாக அருளப்பட்டவையாகும். மனிதர்களின் ஆச்சிரம வாழ்க்கை முறையினால், வேதங்களால், பிரமச்சாரியம், கிருஹஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம் சன்னியாசம் என வகுக்கப்பட்டன. இந்த ஆச்சிரம வாழ்க்கை முறை நிலையானது அல்ல. வேதங்கள் ஆன்மா எப்படி புனிதமடையும் என்பதை எடுத்துக்கூறுகின்றன. மகாவிஷ்ணுவின் கிருஷ்ண அவதாரமாகிய வியாசபகவான் மக்களுக்கு வேதவாழ்க்கையை இலகுவாக்கி செயற்படுத்தும் முறையில் நான்காக வகுத்த வேதங்களை இருக்குவேதம் தோத்திரப்பாடல்கள், யசுர்வேதம் (இருக்கு வேத தோத்திரப் பாடல்களை உரிய பண்ணுடன் பாடுதல்) அதர்வணவேதம் உடலின் சுகமேங்களையும், லௌகீகமான வைப்புக்களைப் பேணுவதற்கும், விருப்பில்லாதவைகளை நிர்மலமாக்கலுக்கும் உரியது) என நடைமுறையினால் மக்களிடம் விசாலமாகப் பரப்ப எண்ணங்கொண்டார்.

ஞானத்தின் மூலவேராக விளங்குவது வேதமே. பலகிளைகளாக அவற்றை சிஷ்ய பரம்பரையில் வந்தவர்கள் சாகைகள் என பற்பல பிரிவுகளாக வகுத்து உலகெங்கும் பகிர்ந்தளித்தார்கள். எனவே தனியொருவரும் வேதங்களை மீறிய தனித்தன்மையுள்ள அறிவெனவும் தமக்கேயுரிமையானதெனவும் கொள்ள முடியாது. சம்ஹிதைகளுடன் மந்திரங்கள் என வழங்கும் தோத்திரங்களும் ஒரு பகுதியாக உள்ளது அவற்றின் ஆற்றலுள்ள சொல் அமைப்புள்ள தொடர்கள், கேடுகள் சம்பவிக்கும் முன்னரே தவிர்க்கக் கூடியதான தொனி (சப்த) சொற்கட்டுக்களுடன் இயற்றப்பட்ட தோத்திரங்களாகும். இவை மெய்பொருளைக்கண்டறிந்த ஞானிகளுக்கே வாய்மொழியாக அருளப்பட்டவையாகும்.

வேதகால நாகரிகத்தில் மூன்று வகை ஆச்சிரம வாழ்க்கைமுறை இருந்ததாக கூறப்பட்டது. பிரமச்சாரிய ஆச்சிரமம் குருவுடன் ஆரண்யவாசம் செய்து வாழ்தல், அடுத்ததாக காட்டில் வாழும் இரண்டாவது முறை (கிருஹஸ்த ஆச்சிரமத்தில் இருந்த பின்னர்) வானப்பிரஸ்தம் எனப்படும். மூன்றாவது முறை சன்னியாச ஆச்சிரமம் - இது பரதேசியாக தேசந்தோறும் சென்று தேத்திராடனம் செய்தலுடன் காட்டில் வாழும்முறை. கிருகஸ்தர்கள் நகரங்களில் இல்லறதர்மத்தைக் கொண்டு வாழும் முறை பிராமணங்களாகிய நூல்களில் விரிவாக கூறப்பட்டுள்ளன. காட்டில் முறையான தூய தவ வாழ்க்கை வாழும் முறை அரண்யங்களாகிய நூல்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இந்து சமயத்தின் ஆதாரமான அடிப்படை இலக்கியம்

10,552 இருக்குகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள இருக்குவேதம் வேத இலக்கியங்களின் மூலவேராகக் கொள்ளப்படுகிறது. வேள்விகளில் கூற உள்ள மந்திரங்கள் ஏறக்குறைய 2000 எனவும் அதர்வணவேதத்தில் உள்ளவை தேகசௌக்கியம், லெகிக யோக மேங்கள், அழிவு நாசம் விளைவித்தல், அழித்தொழித்தல் என்பனவற்றிற்குரியன. இவைகளின் மந்திரங்கள் 6000 க்கு கிட்டத்தட்ட எண்ணிக்கையில் உள்ளன எனவும் தெரிகிறது.

சம்ஹிதைகளை விட ஒவ்வொரு வேதமும் தந்தமக்கேயுரிய பிராமணங்கள் (சடங்குகளை நடாத்தற்குரிய கைநூல்கள்) ஆரண்யங்கள் வனத்தில் நடாத்தப்படும் கிரியைகளின் விளக்கங்கள்) பெரும் பெறுமதியுள்ள அநேக உபநிடதங்கள் - ஆழ்ந்த பொருள் நிறைந்த உரையாடல்கள் என்பவற்றை உடையன. மொத்தமாகக் குறிப்பிடுகையில் 100,1000க்கம் அதிகமான வேதப் பாடல்களையும் சில உரையாடல்களையும் பல்வேறு பாடப்பிரிவுகளில் வேத இலக்கியம் கொண்டுள்ளது.

இவை தவிர,வேதாக்கமங்களும், உபவேதங்களும், புனிதமான வாழ்க்கையை சிறப்பாக விளக்குவதற்கு துணைநூலாக உதவுகின்றன. ஜோதிடமாகிய வேதாங்கம் புனிதமான சடங்குகளுக்கு உரிய சுபநேரத்தைக் குறித்துச் சொல்லக் கூடியதாக இருக்கிறது.

கல்பவேதாங்கம் பொதுவான சடங்குகளையும் ச்ரேளத் சூத்திரத்தையும் சுலப சூத்திரங்களிலும், கிருகத்தில் நடாத்தப்படும் சடங்குகளை கிரியா சூத்திரத்திலும், சமயச்சட்ட விதிகளை தர்மசாஸ்திரங்களிலும் வரையறுத்து விளக்குகின்றன. மற்றும் நான்கு வேதாக்கங்கள் மந்திரங்களை சுத்தமாகவும், இலக்கணம், பிழையின்றியும் சப்த விகாரமின்றியும் அபசுரமின்றியும் ஓதும் முறை பற்றியும் உறுதிப்படுத்துவாக உள்ளன.

உபவேதங்கள் ஆழ்ந்த விஞ்ஞான நுட்பத்துடனும் அர்த்த வேதம் அரசாங்க நல்முறையில் நடைபெற வழிகூறுவதும் ஆயுர்வேதம் மருத்துவம், ஓளவிதாதிகள், பஸ்பம், தைலம், குளிகைமருந்துகள், பாணிவகை, குடிநீர்வகை பற்றியும் தனுர்வேதம் வில்வித்தை மற்றும் யுத்தம்செய்யும் குரல்வளத்தை விருத்திசெய்தல் பற்றியும் ஸ்தபத்ய வேதம் கட்டிட நிர்மாணம் பற்றியும் காமசூத்திரங்கள் புணர்ச்சியின்ப நிலைகள் பற்றி

விரிவாகவும் எடுத்துக்கூறுகின்றன. ஆகமங்களும் அவற்றுக்கேயுரிய கீழ்படியான உபாகமங்களும் பத்திகளும் அநாதியான அறிவையும் சூக்கும புத்தியையும் விளக்க கூடியதாயுள்ளன. இதிகாசங்களாகிய இராமாயணமும் பாரதமும் இரு பிரதானமானதும் அதி உன்னதமானதுமான பண்பாட்டுக் கருவூலங்களாகும்.

இருக்கு வேதம் (RIG VEDA)

“ரிக்” என்னும் பதம் இருக்குவேதத்துக்குரிய பெயர் சூட்ட மூலவேராக அமைந்துள்ளது. “புகழ்தல்” என்னும் பொருளுடையது “ரிக்” (சுஐமு) 1017 பாடல்களையும் 10 மண்டலங்களையும் கொண்டதாகவும் பல வெவ்வேறு தெய்வங்களை முன்னிலைப்படுத்தப் போற்றும் பாடல்களை உடையதாகவும் ஒவ்வொரு பாடலும் ஸுகதம் என அழைக்கப்படுவதாகவும் உள்ளது. இருக்குவேதம். பலவிதமான செய்யுள் நடையில் 24 முதல் 104 பதப் பிரிவுக்கூறுகளையுடைய பாடல்களைக் கொண்டதாகவுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மூலத்தில், முன்னர் 21 சாகைகள் அல்லது மீள்பதிப்புக்கள் உடையதாக இவ்வேமிருந்தது. ஆனால் இப்போது ஆறே ஆறு சாகைகள் மாத்திரமே உள்ளன. அவையாவன சகல, பஷ்கல, அஸ்வலாயன, சாங்கயான, மாண்டுக்கயன, ஆயித்திரேய என்பனவையாகும். கி.மு. 1500 ஆண்டு காலத்துக்கும் கி.மு.900 ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பாடப்பட்டிருப்பதால் இருக்குவேதப் பாடல்கள் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்ததாகவும் முக்கியத்துவமுடையதாகவும் கருதப்படுகின்றன. 10 மண்டலங்களாக 1000க்கு மேற்பட்ட இருக்குக்கள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டுள்ளன இவைகளுள் இரண்டாம் மண்டத்திலுள்ளவையுடன் தொடர்ந்து 7ம் மண்டலத்திலுள்ளவை வரையுள்ள பாடல்கள் மிகப் பழமை வாய்ந்தவை என்றும் 10ம் மண்டலத்திலுள்ளவை மிகப் பிற்காலத்தில் பாடப்பட்டவை என்றும் அவற்றின் தர்மசாஸ்திர ஒழுக்க விதிமுறைகளில் அதிக சீர்திருத்தமான எண்ணங்களை பிரதிபலிப்பதாகவும், தொன்மையான “ரிக்” பாடல்களிலிருந்து வேறுபட்டவை எனவும் ஆன்மீகமாக புரிய முடியாத உபநிடதங்களிலிருந்தும் உயர்ந்துள்ளவையாகவும் உள்ளன. செல்வத்தையும், போரில் வெற்றியையும் தமக்குக் கொடுக்கின்ற ஆரியத்தெய்வங்களை போற்றிப்பாடிய பாடல்களை பெரும்பான்மையான ஆதிக்கமுடையதாகவும் பரவலாகவும் உள்ளது. இது அதிக ஆற்றல் வாய்ந்த இந்திரனின் தலைமைத்துவத்தின் கீழ்படிந்துவராக அக்கினிதேவர் கருதப்பட்டார். வருணனும் மித்திரனும் முறையே இரவுக்குரிய வானமண்டலத்துக்கும் பகலுக்குரிய வானமண்டலத்துக்கும் அதிதேவதைகளாக வழிப்பட்டனர். சூரியன், வருணனின் கண்ணாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளார். மருத்துக்கள், உருத்திரனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட புயல்களுக்கு அதிதேவதைகளாக கருதப்படுகின்றனர். இருக்கு வேதம் இத்தகைய 33 கடவுளர், தேவதைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

இருக்குவேதப் பாடல்கள் கடவுளர்களைத் தோத்திரஞ்செய்து, பொன், பொருள், போகம், யோகமேங்கள், நீடியஆயுள், பாதுகாப்பு என்பனவைகளைத் தமக்கு அருளும்படி வேண்டிபாடப்பட்டன. இப்பாடல்கள் பிரஹஸ்பதியை அல்லது பிரஹ்மணஸ்பதியை, தமக்கு நயவஞ்சனை செய்து ஏமாற்றும்

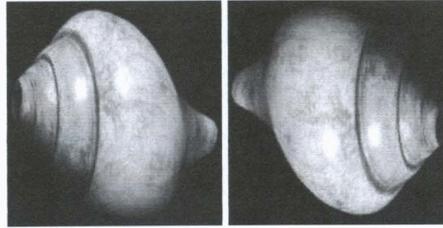
கொடியவர்களிடமிருந்து காக்கும்படியும் கொடிய பாவத்துக்கு அஞ்சாத தூரத்த மக்களாகிய பாவிகளை நீதியான விளக்கத்துக்குட்படுத்தும்படியும், ஏற்றதண்டனை வழங்கும்படியும், பிரார்த்திப்பனவாக இருக்கின்றன. "ரிதம்" (rita) என வழங்கும் நிலையான நீதியில் ஆரியர்கள் வழுவாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். தேவ தூதுவனாகத் தொண்டாற்றும் அழிவற்ற ஆற்றல் கொண்ட அக்கினிதேவன் தனது கடமையில் வழுவாது உரிய தண்டனையைத் தீர்ப்பாக அளிப்பர் என நம்பிக்கை உடையவராக விளங்கினர். சோமபானத்தை ஒரு பாத்திரத்தில் பயபக்தியுடன் நைவேத்தியமாக வைத்து அதை சுற்றுவர குளத்துத் தவளைகள் போல இருந்து கொண்டு மாரித் தவளைகள் போலத் தொடர்ச்சியாக மந்திர தோத்திரங்களை உச்சாடணஞ் செய்யும் புரோகிதர்களை பற்றிய குறிப்பு இருக்குவேதப் பாடலொன்றில் (VII;103) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (அவர்களுடைய தீவிர உச்சானத்தின் பயனாக அவர்களுக்கு கொடியவர்களால் உண்டாகிய துன்பம் நீங்கிவிடும் எனவும், கொடிய பாவிகளுக்கு உரிய தண்டனை அக்கினியின் கருணையினால் இறைவனிடமிருந்து வழங்கப்படும் எனவும் நம்பினர். நம்பினார் கெடுவதில்லை. கொடுமைகள் நீங்குமாறு வேண்டதல் செய்தனர் என்பதை மேற்படி இருக்கு பாடல் குறிக்கின்றது. இருக்குவேதம் ஏஐஐஐ: 31:15 பாமல், அர்பணிப்புடனும் தியாகத்துடனும் ஒருவர் ஆற்றும் உச்சாடனத்துடன் கூடிய வேள்வியினால் தெய்வங்களின் கிருபையை வேண்டியபடி பெற்றுக் கொண்டு, கடவுளரை வழிபடாதவர்களை வெற்றி கொள்ள முடியுமென பூரண நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் ஆரியமக்கள்.

இருக்குவேதத்தின் முதற்பாடநூலில் நிலைத்திருக்கும் நீதியின் காவற்தேவதையாகவும் (1:1:8), மித்திரனும் வருணனும் தம்மை வாஞ்சையுடன் போற்றி வழிபடுபவர்களுக்கு அன்பைப் பொழிபவராகவும் (1:2:8) இந்திரன் செல்வங்களை தருபவராகவும், அக்கினி போரில் எதிரிகளை அழித்தொழிப்பவராகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். "எங்களை ஆதரிக்கும் செல்வவளமுடைய அன்னதாதா சொர்ணதாதாகளுக்கு, அவர்களின் ஆபத்துக்காலத்தில் அத்தியாவசியமான உதவிகளை அளிப்பதோடல்லாமல் உம்மையே நம்பியுள்ள எம்போன்றவர்களையும், ஒருசில குறைந்த எண்ணிக்கை வீரர்களால் அவர்களின் தடக்கைகளால் வெட்டி வீழ்த்தி அழித்து அருள் செய்ய வேண்டும்" என (இருக்கு 1:31:6,42) வேண்டுகின்றதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

”இருக்குவேதம் (X:50), X:53:4) ல் ”கடவுளராகிய நாங்கள் எங்கள் எதிரிகளாகிய (ஒன்னாரை) குழநஅநெ” அசுரரை அடக்கி ஒடுக்கி நசுக்கி ஒழிப்போம்” எனப்பாடுவதாக உள்ளது. இந்திரனே வான் மழைக்கு அதிபதி. தானியவிளைச்சலுக்கும் செல்வத்துக்கும் தண்ணீர் இன்றியமையாததாகின்றது. அதனால் இந்திரன் புகழ்ந்து போற்றப்பட்டான். (இருக்கு 1:174 & :34) யுத்தத்தில் அதிவீர திரத்துடன் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளவனாகையால் அதிக செல்வத்தை ஈட்டினான் என இந்திரன் புகழ்ந்து பாடப்படுகின்றான். தமது வயல்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சவே இந்திரன் இத்தகைய வீர யுத்தத்தை மேற்கொண்டான் என்பதை இருக்குவேதம் கூறுகிறது.

இருக்கு வேதத்தில் (X:129) தத்துவார்த்தமுள்ள ஒருபாடல் உண்டு. ஒன்றுமே அற்ற குனியமான தொடக்க காலத்தில் நீர்படைக்கப்படவில்லை. இறப்பும் இல்லை. உயிரற்ற ஒன்றுமட்டும் இருந்தது தொடக்கத்தில் எங்கும் இருள் மூடியிருந்தது. உருவங்களற்ற, ஒழுங்கற்ற, குழப்பமான நிலையே வியாதபஸ் என்ற வெப்பம் நிலை உண்டாக்கியது. பின் சிருஷ்டியின் மூலவித்தாகிய ஆன்மாக்களின் அவர் தோன்றியது. நிலைத்திருக்காத ஒன்றை தம் இதயத்தில் தேடிய இருடிகள். அந்த நிலைத்திருக்காத ஒன்றை தம் இதயத்தில் தேடிய இருடிகள், அந்த நிலைத்திருக்காத ஒன்றுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தினர். இருளை ஊடறுத்து ஓர் ஒளிப்பிளம்பு தோன்றியது. அதிக சக்தியுடனும் செயலாற்றலுடனும் படைப்பின் உயிர்ப்பு வீரியம் ஆகாயவெறுமையிலிருந்து தோன்றியதே.

இருக்குவேத இருஷிகள் (தரிசனகர்த்தாக்கள்) தூதர்களும் கவிதா சக்தியும் பெற்றவர்கள். வேத வேள்விகளில் உள்ள பிரயோக மந்திரங்கள் இருக்கு வேதத்திலிருந்து கையாளப் பட்டுவருகின்றன. அதவாயு (புரோகித) யஜுர் வேதத்திலிருந்தும் சாம வேதத்திலிருந்தும் பாடல்கள் பாடப்பட்டு வந்தன.

பின்வருவன இந்துக்களின் திருமணச் சடங்குகளில் கைக்கொள்ளப்படும் முறைகள்.

மணமகன், மணமகளுக்கு கூறைப்புடைவை துண்டும் கொடுத்தல், மணமகள் அவற்றை அணிந்து கொண்டபின் மணமேடைக்கு வருதல் மணமகளின் பெற்றோரால் முன்னரே மணமகன் இல்லத்தில் அளிக்கப்பட்டு பட்டு ஆடை அணிகளை அணிந்து வருதல். மணமகனும் மணமகளும் புத்தாடை அணிந்து ஒருவன் ஒருவர் ஆவலுடன் எதிர்கொண்டு கண்டுக்கொள்ளுதல். அப்போது இருவரும் பின்வருமாறு கூறுவர்:

“கற்றறிந்த மக்கள் கூடியுள்ள இந்தப் புனிதமான கிரியையும் நாம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்று ஒன்றித்து சதிபதிகளாக விளங்குவோம். எமது இதயங்கள் ஒன்றுடன்

ஒன்று கலந்து ஒரே சமயத்தில் உயிர் துடிப்புடன் ஒலித்து இயங்கட்டும் எங்கும் நிறைந்த இறைவன் பிரபஞ்சத்தை காப்பது போல நாம் ஒருவருக்கொருவர் பார்காப்பாக இருப்போம். குருவுக்கும் சீடனுக்கும் உள்ள அன்பு போல நாமும் உண்மையாகவும் மிக இறுக்கமாகவும் முழு நம்பிக்கையுடனும் வாழ்வோம்.” இருக்குவேதம் (X:85 , 47) மணமகளைப் பார்த்து மணமகன் கூறுவதாவது,

1. தூர இடங்களில் நாம் பிறந்து வளர்ந்ததாலும் இன்று ஒன்றிணைகிறோம். உடலும் உயிரும் ஒன்றாய் உடனாய் வேறின்றி ஆன்மலயத்தில் ஊறித்திளைத்திருப்போம்.
2. இறைவனின் கருணையால் எங்கள் கண்கள் ஒளிவீசட்டும் எனக்குப் பாதுகாப்பு கேடயமாக இருந்து மகிழ்சியான இதயத்தையும், சிரித்த முகத்தையுடையவளாக நீ இருந்து இறைவனுக்கு உண்மையான தொண்டு ஆற்றுவவனாகவும் இருப்பாயாக. வீரபுத்திரர்களுக்கு தாயாக விளங்குவாயாக. எல்லா உயிரினங்களுக்கும் நன்மை செய்யும் உள்ளக் கிடக்கை உடையவளாக விளங்குவாயாக.

அப்போது மணமகன் மணமகனைப் பார்த்து கூறுவது:-

எநான் தாங்கள் காட்டும் பின்பற்றுவேன். எனது உடலை நோயற்றதாகவும் ஊனமற்றதாகவும் தங்களுக்கு நட்பையும் ஒட்டுறவையும் நல்கும் கூட்டாளியாகவும் என்றும் ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டும் இருப்பேன். (இருக்குவேதம் ஓ: 85இ44)

யஜுர் வேதம்:

இந்துசமயச் சடங்குகளின் கிரிகைகளுக்கு முக்கியம் அளித்து, இரு பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. இது கிருஷ்ண யஜுர் எனவும் சுக்கில யஜுர் எனவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தில் 101 பிரிவுகளும் சுக்கில யஜுர் வேதத்தில் 17 பிரிவுகளும் உண்டு. தைத்திரிய, கந்தக மைத்திராயன், கபிஸ்தல சாகைகள் என்ற சாகைகள் உள்ளன.

சுக்கில யஜுர் வேதத்தில் மதியந்தின, கன்வசாகைகள் என இருசாகைகள் உண்டு. கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்தில் விளக்க உரையுடனும் சுக்ல யஜுர் வேதத்தில் அவ்வாறு விளக்கவுரையின்றி மந்திரங்கள் மாத்திரம் இருப்பதுவுமே இரு பிரிவுகளுக்குமிடையிலான வேறுபாடு கருதப்படுகிறது. ரிக் வேதப் பாடல்களிலும் பார்க்க யஜுர் வேதப்பாடல்கள் தம் மூலத்திலிருந்து பெரிதும் திரிந்து இருப்பினும் அவற்றின் கிரிகை பற்றிய சூத்திரங்கள், யாகங்களிலும் பலி முதலிய வேள்விகளிலும் புரோஹிதர்களால் உபயோகிக்கப்படும் அதிகார பூர்வ பிராதணங்களாக உள்ளன. “அஸ்வமேதம்” என அழைக்கப்படும் குதிரையை பலிகொடுத்து நடாத்தப்படும் யாகம், அரசன் ஒருவன் தனது சாம்ராஜ்ட்சிய மேலாணையை தனது எதிரிகளுக்கு பிரகடனப்படுத்த செய்யப்படுவதாகும். இந்த யாகத்துக்கு அரசன் தனது பகைவர்களையும், எதிர்காலத்தில் தனக்கு எதிராக மாறிவிடக் கூடியவர்களையும் அழைப்பது, வழக்கம். அத்தகையோர் தனது சாம்ராச்சிய மேலாணைக்கு காட்டுவதற்கெனலாம்.

முடிசூட்டுவிழா என்பது முடிக்குரிய இளவரசனை அரசனாக அங்கீகரிக்கும் ஒரு கொண்டாட்டமாகும். பல நதிகளில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தீர்த்தங்களை புரோஹிதர்கள் மந்திரபூவமாக அரசனின் சிரசில் ஆசீர்வதித்துத் தெளிக்கப்படும் வைபவம் முக்கிய அம்சம் பெறும் இதன் பின்னர் அரசனாக முடிசூட்டப்பட்டவரின் திக்குவிஜயம் இடம்பெறும் தனது அரசரிமையை அவ்வப்பிரதேசங்களில் பிரகடனப்படுத்தவே இத்திக்குவிஜயம் நடாத்தப்படுகிறது. அஸ்வமேத யாகத்தில் அரண்மனை இராஜ குருவினால் அரசனின் சிரசில் தைலம் வைத்தலும், அரச குமாரனுக்கு மந்திரபூர்வமான யாக கும்பதீர்த்தத்தைக் கொடுப்பதும் முக்கியம் பெறுகின்றது. இவ்வைபவங்களின் பின் அரசன் தெய்வீகம் நிறைந்தவனாக மக்களால் போற்றப்படுவான். பயிர்செய்கைக்குரியதான கிரியைகளின் சடங்குகள் பொதுவாகவும் அவ்வக்காலகட்டங்களில் நடாத்தப்பட்டன. இத்தகைய விழாக்களில் வண்டிற் சவாரிகள் பிரபல்யமடைந்திருந்தன. ருஷபல் என்பது மனித பலியைக் குறிக்கும் ஒரு கிரியையாகும். 184 தொழில் சம்பந்தமான கைவினைகளும் வழிகாட்டும் குழுக்களும் இந்த “புருஷபலி” என்னும் “வேள்வியை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு உதவின. மழை வளங்குன்றும் காலத்தில் உணவுக்கும் தானியங்களுக்கும் பெருந்தட்டுப்பாடு ஏற்படுவதால் வேடர் போன்ற காடுறை மக்கள் தங்களை பகைவர்களை கொண்டு ஒழிப்பதிலேயே குறியாக இருந்தனர். அதன் பயனாக உணவுத் தட்டுப்பாட்டினை நீக்கிவந்தனர். ஆனால் விவசாயசமூகத்தில் இத்தகைய கொடிய இரக்கமற்ற நடைமுறை இருக்கவில்லை. கடின உழைப்பாலும் சமூகத்தில் நிலவிய சௌசன்னியத்தாலும் அதிக தானிய விளைச்சலும், அதன் பயனால் மக்கள் அனுபவித்த சந்துஷ்டியும் அவர்கள் கொண்டும் கொடுத்தும் வாழும் பண்பாகும் கிருஷிக சமூகத்தில் ஒங்கி வளர்ந்து இருந்தது.

வேள்விகளுள் தலைசிறந்ததாக கொள்ளப்படுவது “சர்வமேத யாகம்” இதைச் செய்பவர் வேள்வி முடிவில் தனது உடைமைகளையும் யாவற்றையும் தானமாக அளித்துவிடும் உயர்ந்த மனநிலையை பெற்றுள்ளவராகக் கொள்ளப்படுவர். யஜுர்வேதத்தின் கடைசி அத்தியாயமாகிய ஈஷா உபநிடதம் “பூகமான சிந்தனையினால் பெற்ற உபநிடதம்” பூகமான சிந்தனையினால் பெற்ற - எல்லாம் அதாவது உயிருளவும் உயிரலிலவுமானவை யாவும் ஈசனின் தோற்றமே” என்று கூறுகிறது. இச்சமூகத்தில் குலபதியாகக் கொள்ளப்படுவர் ஆண் ஒருவரே. சமூகத்தில் பெண்களின் அந்தஸ்து கீழ்நிலையிலே இருந்தது. பெண்களுக்கு சொத்துரிமை விலக்கப்பட்டிருந்தது. தமக்கென சொத்தை பிதா மாதாவழியாக ஏற்று அனுபவிக்க முடியாது. அதுவுமல்லாமல் பெண்கள் பகிரங்கமான கூட்டங்களில் பங்குகொள்ளவோ, சமூகங்கொடுக்கவே அனுமதிக்கப்படவில்லை. என்பதும் அறியக்கூடியதாகவுள்ள.

புரோகிதர்கள் தமது கடமைகளாகிய சமயச் செயற்பாடுகளை மேற்பார்வை செய்து உரிய முறையில் நடாத்தி வைப்பதால் அதிக மேன்மை நிலையில் வாழ்ந்தனர். புரோகிதர்கள் சமயக் கிரியைகள் தெளிவாக்காததால் கிரியைகளின் நடைமுறைகளையும் அவை குறிக்கும் உட்பொருளை புரோகிதர்களின் உதவி இல்லாமல் மக்களால் இலகுவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியாதிருந்தது. அதர்வணவேதம்

நடைமுறையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பின்பு ஆகக் குறைந்த அளவு- நான்கு புரோகிதர்கள் - வேள்விகள் செய்ய தேவைப்பட்டனர். ஓம குண்டத்தின் நான்கு பக்கங்களுக்கும் ஒவ்வொருவராக இருந்து நான்கு வேதங்களை குறித்த (இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம்) மந்திரங்களை முறைப்படி உச்சாடனம் செய்து வேள்வியை நடாத்தினர். வேதகாலத்தின் பிற்பகுதியில் ஜாதி முறை அதிக அளவில் தளர்த்தப்பட்டு இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சாமவேதம்

அதி உயர்ந்த கவிதாலட்சணமுள்ள சாமவேதப்பாடல்கள் சடங்குகளையும் சம்பிரதாயங்களையும், தம்மகத்தே கொண்டுள்ளவையாக இருக்கின்றன. சாமவேதத்தின் ஒருசில பகுதிமட்டும் அவ்வேதத்தின் மூலக் கருப்பொருளாக இருக்கின்றது. ஏனைய ஏராளமான பகுதிகள் இருக்குவேதத்திலிருந்து அந்தந்தச் சடங்குகளை நெறிப்படுத்துவதற்காகத் தொகுக்கப்பட்டவை. இவை சடங்குகள் செய்யப்படும் வேளைகளில் குறிக்கப்பட்ட முறையிலான தொனி அமைப்புக் கொண்டவாறு உச்சாடனம் செய்து பாடப்பட வேண்டியவை இது “பூர்வார்ச்சிகா”, “உத்தர ஆர்ச்சிகா” ஆகிய இருவர் சாமவேதப்பாடல்கள் உச்சாடனம் செய்வதால் பெயர்பெற்று விளங்கினர். சாமவேதப் பாடல்கள் வேள்விச் சடங்கின் முடிவில் திரும்பத் திரும்ப ஒருவகை சந்தத் தொனியமைப்பில் பாடப்படுபவை. இருக்குவேதத்தின் படங்களையோ (8ம் 9ம் பகுதியில் உள்ளவை) எடுத்துத் தொடுக்கப்பட்ட தொகைப் பாடல்களாக அவை அமைந்துள்ளன.

இவை இந்திரன், அக்கினி, சோமன் என்போருக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டவை. சாமவேதம் சமய சடங்குகளுக்குரிய பாடல்களாகும். இவை சங்கீத கர்த்தாக்களுக்கு பாடும் போது குரல்வளத்தை அளிக்கக்கூடியவையாக உள்ளன. இவ்வகையான சடங்குக் கிரிகைகளின் பின்னர் முறைப்படி சந்தத்தொனியுடன் பாடவல்ல சங்கீத கர்த்தாக்களை உருவாக்குவதில் சாமவேதப் பாடல் பெரும் பங்காற்றின. இப்படிப் பாடவல்லோரின் பெருக்கத்தினால் அதிக அளவில் யாகங்கள் நடாத்தப்பட்டு சமூகத்தில் புரோகிதர் வளம்பெற்று வாழ்ந்தனர். சமூகமும் குறைவற்ற பெருவாழ்வு பெற்றிருந்தது. விலங்குகளை பலியிட்டு வேள்வி செய்யும் போது சாமவேதமாக திரங்கள் ஓதப்படுவதில்லை. போதைதரும் தாவரங்களின் விருத்திக்காகச் செய்யப்படும் கிரியைகளிலும் விவசாய அபிவிருத்திக்கு செய்யப்படும் யாகங்களிலும் சாமவேதப் பாடல்கள் அதிகமாக பயன்பட்டன.

அதர்வண வேதம்

அதர்வணவேதம் அனேகமாக சாந்தி பௌஸீரி, அபிசாரக வைத்திய சம்பந்தமான கிரிகைகளுக்கான விளக்கங்களைத் தருகின்றது. இவை நோய்த்தடுப்பு, பொருள் வரவு, வள விருத்தி போன்றவற்றுக்கு விளக்கங்களைக் கூறுகின்றது. இவ்வேதத்தில் ஒருசில தத்துவார்த்தமாக உள்ளன. மிகவும் நேர்த்தியானதும் ஈடு இணையில்லாததாகவும் விளங்குகின்ற சில பாடல்களும் உண்டு. 6000 பாடல்களை இவ்வேதம் கொண்டுள்ளது. 731 பாடல்கள் 20 பிரிவாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனைய மூன்று

வேதங்களிலிருந்தும் தொகுக்கப்பட்ட சில பொதுவான பாடல்களும் உண்டு. மூலமான அதர்வணவேதவப் பாடல்களில் திரும்பவும் எடுத்துத் தொகுக்கப்பட்ட 09 தொகுப்புக்களில், தற்போது “பிப்பிலாத” “சௌகை சாகைகள்” மாத்திரமே உள்ளன.

நெடுங்காலமாக இருக்கு, யஜுர், சாமம் என்பனவே வேதங்களாகக் கூறப்பட்டு வந்தன. ஒருமுழுமையான சமயச் சடங்குகளையோ கிரியைகளையோ இம் மூன்று வேதப்பாடல்களைக் கொண்டு நடாத்தக்கூடியதாக இருக்கின்றது. “சாம உத்கற்கையை” சொல்லியும் யஜுர் அத்வாயுவைச் சொல்லியும் கிரியைகளை நடாத்துவதில் அதர்வதேச புரோகிதர்கள். வேதகாலத்துக்கு முன்னரே நிலைபெற்றிருந்த தொழிற்பாடுகளின் நடைமுறைகளையும், வழக்கமான சம்பிரதாயங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் கைக்கொண்டிருந்தமை அந்நடைமுறைப்பிரயோகம் பழங்காலம்தொட்டு நடைமுறையில் இருந்ததனால் நடைமுறையில் இருந்ததனால் எனலாம்.

“சிலாரோகணம்” என்னும் கிரிகை விவாகச் சடங்கில் (அம்மி மிதித்தலும் அருந்ததிகாட்டுதலும்) நடாத்தும் போது புரோகிதர் கூறும் மந்திரம் அதர்வணவேதத்தில் உள்ளது. இம்மந்திரத்தின் பொருள் பின்வருமாறு: “மணமகள் மணமகனுடன் வாழும் போது மனம் தளராமல், பலவிதமான உயர்வு தாழ்வுகளையிட்டுக் கலங்காமல் இன்பதுன்பங்கள், செல்வச் செழிப்பு வறுமைபோன்ற கஷ்டங்காலங்களில், நோய் நொடிகளை அனுபவிக்கும் காலங்களில் துணிவுடன் அவைகளை ஏற்று ஒருவருக்கொருவர் வாழ்க்கைத் துணையாக நலம் பெற்று என்றும் வாழ்வோம் என உறுதிபூண்டு நிற்பதாக, இக்கல்லின் இயல்புபோல் அமைவோம். (அதர்வணம் 11:13.4)

அதர்வண வேத மந்திரங்கள் பெரும்பாலும் தாழ்வுநிலைகளுக்கான கிரிகைகளில் பயன்படுவன பில்லி, சூனியம், தோல்வி, துஷ்டதேவதைகளால் பிணி, மூப்பு சாவு, போன்றவை எதிரிக்கு உண்டாகும் படி செய்ய வல்லவை. “பேஷாஜனி” என்பது, மூலவகைகளைக் கொண்டு, நோய் நொடிகள், - குஷ்டம், மஞ்சள் காமாலை, நீர்க்கோப்புவிக்கம் முதலான கொடிய பிணிகளை மாற்றுவதற்காக ஓளஷங்களைத் தயாரிக்கும் போது உச்சாடன் செய்வதற்கான பாடல்களைக் கொண்டவை. நன்மகப்பேறு, காதலில் வெற்றியடைதல், மலடு நீங்கி குழந்தைப்பெற்றை கொடுத்தல், இனவிருத்திக் குறையை ஆண்டிட நீக்கி, ஆண்மைவீரிய விருத்தி என்பன போன்ற நன்மையுள்ள உடன்பாடான காரியங்களுக்கும் “அபிசார” என்பது தீமையை உண்டாக்கக் கூடிய கருமங்களுக்கும் உபயோகிக்கும் வசியம் முதலிய மந்திரங்களுக்கான காரியங்களுக்கும் பயன்படுகிறது. கொடிய விஷமுள்ள விஷ ஜந்துக்கடி, பேய், குட்டிச்சாத்தான் முனி, போன்ற துர்தேவதைச் சேஷ்டைகளினால் ஏற்படும் அசௌகரியங்களுக்கும் மாற்றீடு செய்யும் மாந்திரிக மந்திரங்களும் எதிரிகள், பகைவர், ஒன்னார் போன்ற சமூக விரோதிகளை ஒழித்துக் கட்டுவதற்கும் அதர்வண வேத மந்திரங்கள் வழிகோலியுள்ளன. மந்திரதந்திரபில்லி சூனியங்கள் போன்றவைகளுக்கு கர்த்தாக்களான அங்கீரசா, (அக்கினியுடன் சம்பந்தமுடையவர்) அதர்வன், பிருகு, பிரமன் என்னும் ரிஷிகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளமை கருத்தில் கொள்ள வேண்டியதாகும்.

இவ்வேதகாலத்தில் - பின்னைய வேதகாலத்தில் மருத்துவர்கள், அதாவணவேதவானவியலார்கள், மந்திரவாதிகள், ஆயுர்வேத மூலிகைகளை மந்திரித்து வசப்படுத்தி தம்வசம் வைத்துக் கொள்ளும் சக்திபெற்றவர்கள் மருந்தின் வீரியத்தைக் கட்டுதல், பாதரசத்தைக் கட்டுதல், பேய்பிசாசுகளைக் கட்டுதல் போன்ற வித்தைகளில் தேர்ச்சி பெற்றோரின் பெருக்கத்தால், பண்டைக்கால மக்கள் போல வேதகாலப் பிற்கால மக்களும் இவற்றில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். மனநோய் போன்றவைகளும், பேய்பிசாசுபோன்ற துர்தேவதைகளில் மனிதனின் உடலுள் புகுந்து உறைதலும் அதனால் தூர்திட்டம், துன்பம், நஷ்டம் போன்ற கஷ்டங்கள் உண்டாவதும் இந்த அதர்வவேதக்கிரிகைகளும் மந்திரப்பாடல்களும் மக்களிடையே வேருன்றவும் அனுசூலமாக இருந்தன. இதனால் வேதநெறிச் சமய வாழ்க்கையின் ஓர் அம்சமாக அதர்வணவேதம் பிரதி கூலச்சடங்குகளையும் ஏற்றுச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியதாக இருந்தது.

பயிலா, வைசம் பாயனர், ஜெய்மினி, சுமந்தர் என்னும் தமது நான்கு உத்தமசீடர்களுக்குக் குருவாயிருந்து வேத நான்கினையும் தொகுத்து அளித்தவர் தேவவியாசராவர். பயிலர் முதலாய இந்த சீடர்களே தமது சீடர்களுக்கு வேதங்களை குரு - சிஷ்ய முறையில் பரப்பினர். இப்படியே குரு வழிச் சீடராக கர்ணபரம்பரையாக வேதம் பரவியது. பிற்காலத்துப் பரம்பரை வரையிலும் வேதம் செவிவழி பரவியதாகக் கூறப்படுகிறது. அதனால் எழுதாமறை என வேதம் அழைக்கப்படுகிறது. தேசங்கள் தோறும் பூகோள, கால, சூழல் வேறுபாடுகளில் சிற்சில மாறுபாடுகள் வேதமந்திரங்களின் தொனி அமைப்பில் ஏற்பட்டிருந்தாலும் மூலத்திலிருந்து கருத்து மாறவில்லை. இந்த சிறவேறுபாடு காரணமாக சாகைகள் எனப்படும் பிரிவு தோன்றின. சாகைகள் திரும்ப, திரும்ப சொல்லும்போது ஏற்படும் தொனி, சந்தங்களின் சிறுமாற்றங்களால் ஏற்பட்டன. அம்மாற்றங்களினால் புதுமையே புகுந்ததாக கொள்ளப்படுகிறது. பழமையில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை.

சாகைகள் ஒவ்வொன்றும் பூரணமாகவும் முற்றுப் பெற்றுள்ள நிலையில் நிலைப்பதற்காக கீழ்க்காணப்படும் முற்று நிரப்பிகள் ஐந்தும் அமைந்துள்ளன.

- (1) மூலம் - மந்திரங்களை தொடர்ந்து சொல்லுதல்.
- (2) பதம் - மந்திரங்களின் தொடர்சொற்களை தனித்தனி பிரித்துச் சொல்லுதல்
- (3) கிரமம் - பதங்களை 1,2 - 2,3- 3,4 என்ற ஒழுங்கில் சொல்லுதல்.
- (4) ஜடை - பதங்கள் பாடல் வரிகளின்படி சொல்லப்பட்டு, பின்னர் திருப்பி சொல்லப்பட்டு, பின்னர் பாடல் வரிக்கிரமப்படி 1,2, 2,1, 1,2, 2,3, 3,2, என சொல்லுதல்.
- (5) கணம் - அதிக சிக்கலுடையதாக தொடர்பிணைப்பாகச் சொல்லுதல் 1,2,2,1, 1,2.3.3.2.1, 1,2.3 நவஉ

பிராமணங்கள்

எறக்குறைய கி.மு 900க்கும் 700 (கி.மு)க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் பிராமணங்கள் எழுதப்பட்டன. வசன நடையில் அனைத்து இப்பிரமாணங்கள் எழுதப்பட்ட ஆசாரியர்களுக்கு உரியவாறு நான்கு வேதங்களிலிருந்து எடுத்து எழுதப்பட்டவை. பிராமணங்கள் வேள்விகள் நடாத்தப்படும் முறைகளை கூறுவன. பிராமணங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் நிலவிய சமூக பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றிய விவரங்களைக் கொண்டதாயும் இவை விளங்குவதுடன் ஆரண்ய காலம் காலத்துக்கும் உபநிடதகாலங்களுக்கும் இட்டுச் செல்லும் தொடர்பாகவும் அமைந்துள்ளன. உபநிடத காலத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் வழிமுறையில், முன்னைய நிலையிலிருந்து சூழ்நிலை மாற்றத்துக்கு ஏற்ப வேறொரு நிலைக்குப் பெயர்ந்து செல்லும் தன்மையை உணர்த்துவதாக உள்ளன. இக்காலகட்டத்தில் மனித உடலின் நிறத்தோற்றம் கருத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு வர்ணகிரமமுறை நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஜைமீனிய பிராமணம் இறப்பைப் பற்றிய அச்சத்தை போக்கும் முறைகள் பற்றிக் காட்டுகின்றது. ஆழ்ந்த மறைபொருளைக் கொண்ட விளக்க சடங்குகள் இதில் உள்ளதால் வாழ்வின் தொடக்கத்தை விரிவான முறையிலும், திரும்பவும் வாழ்வின் மறுபிறப்பை எப்படி கிகை மூலம் ஆக்கிக் கொள்வது என்றும் கூறுகின்றன. ஒரு சில தொழிற்பாடுகளால் பரந்த இசைவுள்ள பிரபஞ்ச இயக்கம் பற்றி கூறுவதாகவும் பிராமணங்கள் உள்ளன.

பிராமணச் சடங்குகளில் கிரியைகள் முக்கிய மனம், வாக்கு - காயம் என்பவற்றால் நடாத்திவைக்கப்படுகின்றன, மந்திரங்களை அட்சரகத்தமாக ஒதுவது கிரியைகளில் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. அப்படி அட்சரகத்தமாக மந்திர உச்சாடனம் செய்வதால் தொனியின் அதிர்வு பிரபஞ்சம் மண்டலம் முழுதும் பரவி நன்மையக்குமென நம்பப்படுகிறது. அதனால் கிரியைகளின் பலாபலன்களுக்குச் சாதகமாக அமையும். அவை நம்மை அறிவைக் கூர்மை செய்து ஞானத்தை அடைய உதவுகின்றன. அவை ஞானவழியில் அறிவுக்கூர்மை நிலைக்கு இட்டுச் சென்று உபநிடத சிந்தனைகளில் மூழ்கி ஆனந்தனுபவம் பெற வழிகோலும்.

ஆரணியங்கள்

வேதப்பேரிலக்கியங்கள், இருக்கு, யஜுர், சாம அதர்வண, என நான்கு பகுதிகளாக உள்ளன. சம்ஹிதா, பிந்ரமணங்கள் என இவை இரு பகுதிகளாக வகுக்கப்பட்டும் உள்ளன. வேள்விகளின் தொழிற்பாடுகளைப் பற்றியவை கர்மகாண்டம் எனப்படும். ஆரணியங்களும் உபநிடதங்களும் அறிவு, சிந்தனை பற்றிய பகுதியானதால் ஞானகாண்டம் எனவும் கூறப்படுகின்றன. பிராமணங்களின் இறுதிப்பகுதியுடன் ஆரணியங்களும் “அயிந்தரேய, கௌஸ்த்திதகி, தயித்திரிய என்பவையாகும். இவை மூன்றில் முன்னைய இரண்டும் இருக்குவேதத்துடன் தொடர்புண்டு. மூன்றாவதான தைத்திரிய, யஜுர்வேதத்துடன் தொடர்புடையது.

பிராமணங்களுக்கும் உபநிடதங்களுக்கும் இடைப்பட்ட மேலதிக ஆக்கங்கள் ஆரண்யங்கள் எனப்படும் சமூகத்தை விட்டுத் துறந்து வனங்களில் ஆத்மீக விழிப்புப் பெறும் நோக்குடன் வாழ்ந்தோர்

வானப்பிரஸ்தர்கள் ஆவர். அவர்களுடைய ஆத்மவிழிப்புக்கு அனுசூலமாகச் செய்யப்படும் உபதேசங்களின்படி நாடாத்தப்படும் வேள்வி ஆரணியங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வகையான ஆன்மீக நாட்டம் பெற்று வனங்களில் வாழ்வோராகிய தற்போதனர்களும் அவர்களின் சீடர்களும் அறிந்து கொள்ள முடியாதவண்ணம் அவர்களிடமிருந்து வெகுதூரத்தில் விலகியிருந்து ஒருசில புனிதமான ஆரண்ணியக கிரிகைகள் நாடாத்தப்பட்டன. பிராமணத்துக்கும் ஆரண்யத்துக்கும் உள்ள மேன்மை விசேடம் பூரணமானதொன்றல்ல. இவை ஆரண்ய கிரியை தத்துவார்த்தப் பொருளை உணர்த்தும் மேற்கோள்களைக் கொண்டுள்ளன.

வனங்களில் வாழும் தபோதனர் தம் சீமர்களுடன் ஆத்ம சம்பந்தமான தத்துவங்களைக் கற்பித்தும், தாமும் அவற்றை ஆழமாக கற்கும் மனங்கொண்டு வாழ்ந்தனர். பிராமணங்களிலிருந்து உபநிடதங்களுக்கு, நிலைப்பெயர்ச்சி பெறுகின்ற முறையில் இவர்களின் தத்துவத்தேடல் அமைந்திருந்தது. இத்தத்துவ ஆராய்ச்சிப் போக்கில் நன்கு ஆலோசிக்கப்பட்டு எடுக்கப்பட்ட வேதங்களின் தொன்மையான சிந்தனைக் கருவூலங்கள் பரந்த அளவில் காணப்பட்டன. ஈற்றில் அவை உபநிடத தத்துவார்த்தங்களாக பரிமாற்றமடைந்து பூரண உபநிடதங்களாக உருவெடுத்தன. தைத“திரிய ஆரண்யகம், “சத்தியமே மேலான விழுமியம் என்றும் சத்தியத்தின் மூலமே மோட்சத்து நிலை கிடைக்கும் என்றும் கூறுகின்றது. ஞானப் பேறு அடைதல் ஒன்றே அழுத்தப் பெற்றுள்ளதால் முதன்மையாக நுண்ணறிவும் புத்திக் கூர்மையும் கொள்ளப்பட்டது. பிராணன் உயிருக்கு ஊட்டம் தருவதால் அது மேலானதாக கருதப்பட்டது. மரம் முதல் யானை - அதற்கும் பெரியதான உயிரினங்களில் எல்லாம் படிப்படியான பரிணாமவளர்ச்சியில் பிராணன் உயிருட்டமாக இருப்பதையும் மனித உடலில் வாழ்வு அமைவது உயிரின் ஊடே சஞ்சரிக்கும் பிராணனின் நிலைப்பாடே என்றும், உடலானது பிராணனுக்கு ஓர் உறையுளாகவே உள்ளதெனவும் தெளிவாக அடையாளங்காணப்பட்டது. மனிதனுக்கு மட்டுமல்லாமல் உயிருள்ளவற்றுக்கு இறப்பு என்பது ஆத்துமா சம்பந்தப்பட்ட நல்லவென்றும் உடம்பு சம்பந்தப்பட்டதென்றும், இறப்பற்ற இன்பநிலையானது ஆத்துமாவுடன் உடைமையெனவும் ஞானிகள் கருதினர் நரகம் பற்றிய அச்சம் நிலவி வருவதால் தவநிலைக் கைக்கொண்டு ஞானப்பேற்றை எய்தினால் யாவரும் மறுபிறவியில் மேலான பிறவிகிடைக்கப்பெறும் என நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். பிறப்பிலிருந்து விடுதரல பெறுதலே ஆரண்ய வானப்பிரஸ்த வாழ்க்கையின் ஆச்சிரம தர்மமாக விளங்கியது வைராக்கிய மனோபாவத்தினால் இறப்பினை வெற்றிக்கொள்ளலாம் என்ற கருத்து நிலவியது.

வேதாகங்கள்:

ஆறுவகையான அங்கங்களை வேதம் கொண்டுள்ளது. அவையாவன சிஷ்சை, கல்பம், வியாகரணம், நிருக்த சந்தம், ஜோதிடம். வேதாங்கம் வேதங்களுடன் தொடர்புடையதாகவுள்ளன. பாணினி முனிவரே சிஷ்சைய உருவாக்கியவர். இது வேதங்களின் சொற்களை உச்சரிக்கும் முறையைக் கூறுகிறது. உதாரத்தம் அனுதாத்தம், சுவரிதம், பிரச்சய ஹிறாஸ்வ, தீர்க்கம், புளுட்ர என்னும் உயிர் எழுத்துக்கள்

வேதப் பாடல்களில் வரும் மெய்யெழுத்தக்களுடன் சேரும்போது உண்டாகும் தொனியின் அளவு எல்லையைக் குறிக்கின்றது. வேத மந்திரங்களைச் சொல்லம்போது உச்சரிப்பு சுத்தமாக அமைய வேண்டியதால் புரோஹிதர்களுக்கு இவற்றில் நிறைந்த திறமை அவசியமாகும். உச்சரிப்பில் தவறுகள் ஏற்பட்டால் மாறுபட்ட கருத்து ஏற்படும் எனவே, உச்சரிப்பில் பிழைகள் ஏற்படும்போது குறித்த பலனுக்கு மாறான எதிர்விளைவுகள் ஏற்படும். சிவ்யில் பாண்டித்தியம் பெறுதல் எல்லா வேதங்களுக்கும் பொதுவான எதிர்ப்பார்ப்பாகும்.

வியாகரணம் (இலக்கணமும்) பாணினி முனிவரால் ஆக்கப்பட்டது. பரந்துபட்ட இலக்கிய விதிமுறைகளை அடக்கியுள்ளப்பகுதி வேதப்பாடல்களில் உள்ள பதங்களின் அர்த்தங்கள் பிழையுறாமல் உச்சரிக்கும் முறையை விளக்குகின்றது. எட்டு அத்தியாயங்களையுடையதாகையால் அட்டதியாயி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது வேதபதங்களின் சரியான உச்சரிப்பைப் பற்றி மிக விரிவாகக் கூறுகிறது.

இது 3996 சூத்திரங்களில் பத உச்சரிப்பும் பிரயோகமும் பற்றிக் கூறுகின்றது. காத்யாயன முனிவர் பாணியினியின் சூத்திரங்களை - செய்யுளின் அடி சீர், தன்மைபற்றி விமர்சித்து எழுதிய வர்த்திக என்னும் நூலும் பதஞ்சலி முனிவர் அதே நூலுக்குச் செய்த விமர்சன மஹாபாஷ்யமும் முக்கியமானவை. வேத சூத்திரங்களுக்கு இந்த குறிப்பிட்ட இலக்கண விதிகளைத் தவிர, மகாவியாகரண, ஐந்திர, சந்திர சகதாயன ஸ்வோதாயன பௌஸ்கர, சரஸ்வத, கௌமார, முதலிய இலக்கணங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்தோடு பிராகிருதத்திலும், இலகுசமஸ்கிருத மொழியிலும் இச்சூத்திரங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

நிருகத்தம் யாஸ்க்கவினால் எழுதப்பட்டது. நடைமுறையில், தொழில்முயற்சிகளில் இம்மந்திரங்கள் அதிகமாக உபயோகிக்கப்படுவதால் அம்மந்திரங்களில் இடம்பெறும் சொற்களை வரலாற்று ரீதியில் ஆராய்ந்து அவற்றின் பொருட்களைக் கூறுவதால் நிருகத்தமானது அத்தியயனத்துக்கு அவசியமானதாகவும் வேத விளக்கத்துக்கு அடிப்படையாகவும் விளங்குகின்றது. இந்த சொல்கராத்ரி எட்டு அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. வேத மந்திரங்கள், சூத்திரங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள பதப் பிரயோகங்களும் சொற்களும், நாம, அக்யஹட, நைபத, உபாசாக்க என நான்கு வகையாக வகுக்கப்பட்டு சொல் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அனுபந்தமாக ஐந்து அதிகாரங்களைக் கொண்ட நிகண்டும் ஒன்றும் இந்நூலில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

சண்ட சாஸ்திரர் என்பவரே “பிங்களத்”தின் ஆசிரியராவார். வேத மந்திரங்களின் யாப்பினை ஈக்கும் முறையை வேத யாப்பு இலக்கணவித்தை எனக் கூறப்படுகிறது. இதை முறைப்படுத்திய வேதவிற்பன்னர் சண்டோவிசிதியாவார். எட்டு அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ள இவ்வாக்கத்தின் முதல் மூன்று அதிகாரங்கள் வேதப்பாடல்களின் அடி, சீர்ப்பிராமணம் பற்றியும், ஏனைய ஐந்தும் மதச்சார்பற்ற பிற, துறைகளைப் பற்றிய அரிய விளக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன.

1. வழாது பெய்க மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை யரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான் மறை யறங்க ளோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைள் சைவ நீதி விளங்குக வுலக மெல்லாம்.
2. திருவந்த தொல்லைப் புவனத்தொடு தேவர் போற்றிப்
பெருவந் தனைசெய் தறிதற்கரும் பெற்றி யெய்தி
அருவந் தனையு முருவத்தையு மன்றி நின்றான்
ஒருவன் றனது பதந்தன்னை யுளத்துள் வைப்பாம்.
3. ஊனாகி யூனு ஞயிராயுயிர் தோறு மாகி
வானகி யான பொருளாய்மதி யாகி வெய்யோன்
தானாகி யான்பெண் ணுருவாகிச் சராச ரங்கள்
ஆனான் சிவன்மற் றவனீள்கழற் கன்பு செய்வாம்.
4. யான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின்
ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந் தானே.